

REIXES ENLLÀ

NUM. 8

GENER - FEBRER 1998

Dip.Legal B-12460-1995, edita Sepap

BUTLLETI DEL SECRETARIAT DIOCESÀ DE PASTORAL PENITENCIÀRIA, Psg. Fabrà i Puig, 260, 2n-2ª. Barcelona. Telf. 349.98.15

EDITORIAL

RECUPERAR DIGNITATS

Donar crèdit a una persona que surt de la presó, vol dir prendre`s seriosament la seva reinserció humana, social, laboral i espiritual. Aquesta tasca integradora amb els qui estan al marge podem dur-la a terme per una motivació egoïsta: perquè no tornin a delinquir i fer mal; però també podem anar més enllà i estar amb ells, tot acompanyant-los, no tant per un sà egoïsme sinó per un retorn de la seva dignitat i per reconèixer que són tan dignes com tu i jo.

Un noi toxicòman des dels catorze anys, recuperat per un grup cristià d'un barri als seus vint-i-set anys i mort de sida als trenta, quan li preguntava abans de morir: *Jesús, quin és el secret per anar endavant, després de tants anys de lluita per sortir de la presó i tornar a començar, iniciar un tractament i després un altre i un altre...?* Ell em va respondre: *"He rebut molts insults, mals tractes, ho he passat fatal. Amb tot i això l'insult més fort que mai he rebut, ha estat dir: "tu pots canviar". Això no m'ho he cregut mai, he dubtat de mi moltíssimes vegades. Només quan he vist que hi havia persones al meu costat, compromeses amb mi a les verdes i a les madures, que em deien: "tu pots canviar", hi ha hagut un moment en el que he dit: "Carai, a veure si encara tindran raó... me'n fiaré una mica més!" ... D'ell són aquestes paraules abans de morir: "Les persones són invulnerables a moltes coses, podem resistir el carrer, la tortura, la mort, el dolor, la malaltia, però hi ha una cosa que els sers humans no estem programats per a resistir. Els éssers humans no estem programats per a resistir l'afecte, el perdó i la tendresa incondicionals."*

Fa dos mil anys que Jesús de Natzaret, el Crist, ja ho havia intuït i sobretot exercitat incondicionalment.

Que aquest 1998 no rebaixem, ni devaluem aquesta oferta, radicalment evangèlica, d'afecte, de perdó i de tendresa.

Andreu Oliveras.

EXPERIÈNCIES

"La meva experiència de prestació social substitutòria"

Des del mes de març de 1997 estic fent la Prestació Social Substitutòria al Centre Penitenciari de Quatre Camins de la Roca del Vallès. No sóc l'únic. Molts joves hi han passat per a realitzar-hi l'anomenada PSS.

Concretament, estic al DAE (Departament d'Atenció Especialitzada): Un Servei de rehabilitació i reinserció a la societat dels interns amb problemàtiques amb el consum de drogues.

M'ha tocat fer l'objecció, amb els qui alguns denominen "l'escoria de la societat", i gràcies a Déu, que he tingut la sort de poder viure una realitat de la vida que, a vegades, alguns savis que tenen l'habit d'aconsejar a tort i a dret, conclouent dient: "la vida és així", o "no és el meu problema". Potser per por, potser per desconeixença, els agrada que siguin reconeguts com a "grans savis". És la seva opinió.

També m'ha tocat viure amb una quantitat acceptable de voluntaris que donen sense rebre res a canvi. Persones anònimes, que exerceixen aquesta funció amb una humilitat increïble pels temps que corren, desinteressats en el lucre i els honors desproporcionats.

Sabeu que vaig pensar el primer dia, quan havia acabat la feina, i tornava cap a casa? "Jo me'n vaig a casa i ells es queden aquí dins".

No és una feina agradable perquè a vegades, ho engegaries tot a rodar. Però hi ha altres instants, quan parles amb algun d'ells per separat, crec que ni el cor més dur podria resistir de desfer-se com el gel davant de les xerrades i les confessions d'alguns d'ells.

I sabeu que vaig anar madurant al cap de dos mesos d'estar allà dins, i d'haver acabat la feina rutinària de cada dia... "Quantes pel·lícules americanes... Quanta mentida ens venen a fora (tanta o més que a dins)!!!"

Per primer cop a la vida, he sentit realment lligat el triangle personal que diu: "el que faig-el que penso - i el que crec i en les creences que tinc de veritat". Hi ha molts cristians que ens tanquem en la nostra Missa Dominical i intentem un objectiu de cara a fora: ser un ciutadà exemplar, admirat, i sobretot respectat, i si pot ser, envejat per tothom pel que represento", quan podríem fer quelcom més. Només parlo en nom de la meva consciència i no vull ofendre l'estil de vida de ningú individualment. I a més, no s'ha de ser cristià, ni budista, ... per ajudar.

Qui no ha estat enamorat alguna vegada? Tots. Quan estàs enamorat hi ha forces que t'empenyen a fer "disbarats" per amor, que ni el més egoista els faria en estat normal. No s'ha d'estar afiliat a cap lloc per a fer bé als altres, i de pas, a nosaltres mateixos.

I acabant, diré que no estic parlant d'angelets. Però també estic parlant de persones i no de rates. Quin destí seria el teu, si el teu pare no el coneguessis, o t'apallisés cada nit per les "mones" que porta... O si la teva mare, de ben petit, t'hagués deixat en mans del seu protector... un "camell".?

No haver nascut a la Roca, sinó al barri del Raval... Conviure amb les xeringues des dels teus primers anys de vida... Quin destí seria? Pensem-hi un cop o almenys diguem-nos "saviament" a nosaltres mateixos, per a justificar-nos, "no és el meu problema"...

Pere León i Miró

INFORMACIONS

Coordinació pastoral dels Centres Penitenciaris:

Els sis capellans de presó de la diòcesi, després dels canvis d'enguany ens trobarem per primera vegada, el dilluns 19 de gener al local del SEPAP.

Primera Reunió pels Nous Voluntaris:

Serà el dia 30 de gener, divendres, a les 17'30, al local del SEPAP, per compartir i contrastar les primeres experiències a la presó.

Desena Assemblea Nacional de Capellans de presons

Serà del 4 al 6 de febrer a Madrid. El tema: "La Pastoral Penitenciària dins la Pastoral de conjunt. La Reinserció".

Curset de Formació Jurídica:

Les properes sessions seran:

- El dimarts 10 de febrer, amb el tema: " Els delictes més freqüents".
- El dimarts 10 de març, amb el tema: "Els permisos de sortida, les relacions amb l'exterior".

Les sessions comencen a les 19'30, als locals del SEPAP

El proper recés (amb el Secretariat de Marginació)

Serà el dia 14 de febrer, dissabte, a la Residència del Sagrat Cor, c/ Miquel Planas, 26. Començarem a les 10 del matí. Serà dirigit per Mn. Ignasi Marquès, amb el tema: "Què diu l'Esperit a l'Església".

Coordinadora dels Grups de Pastoral Penitenciària.

Aquesta coordinadora tindrà la seva 2ª trobada el dissabte dia 14 de febrer, a les cinc de la tarda, al local del SEPAP

Recordem que per a qualsevol informació o qüestió, el Secretariat està obert el dilluns, dimecres i divendres de 16 a 19 hores. El nostre telèfon és el 349.98.15

LA VIOLÈNCIA, UN APRENENTATGE (I)

El psiquiatra Luís Rojas Marcos, considera que moltes actituds violentes de l'ésser humà troben la seva explicació en l'educació rebuda i en l'ambient familiar. Heus ací un resum de les vuit tesis d'aquest expert reconegut internacionalment a propòsit de l'esborrany de la Nova Llei del Menor que està preparant el govern de l'Estat.

PEMSEM-HI

APRENEM A ODIAR

La violencia no es innata al ser humano. Lo mismo que aprendemos a amar siendo amados, aprendemos a odiar, siendo odiados. El hombre y la mujer matan por celos, por venganza, por pasión, pero no por instinto. Los animales matan o simplemente atacan para defender su camada o su territorio, y para procrear, pero lo hacen de la manera más efectiva y rápida, sin regodearse en su acto. No se puede hablar de animales sádicos. Sin embargo, si puede hablarse de personas sádicas, lo que avala esta tesis del aprendizaje”.

EL CARACTER VIOLENT I EL SEU DESENVOLUPAMENT

El caracter violento se cultiva en los primeros diez años de vida. Entre los dos y cuatro años se desarrolla normalmente el sentido de la compasión respecto al dolor ajeno; a partir de los ocho la capacidad de ponerse en el lugar del otro; a partir de los nueve, el aprecio por la vida. Cuando estos antídotos naturales de la violencia no se desarrollan, la persona se hace cruel y tiende a resolver sus problemas por medio de la agresión. Uno de los factores que más influye, por no decir el que más es haber sido desde la infancia objeto o testigo de situaciones de crueldad continuada.”

TRES JUSTIFICACIONES CULTURALS DE LA VIOLÈNCIA

“Hay tres factores culturales que favorecen e incluso motivan actitudes violentas. Uno es el culto al macho, la idea de que el hombre ha de ser duro, agresivo, dominante, que utiliza la fuerza. Segundo, la glorificación de la competitividad, en la cual en cualquier situación de la vida aparecen el ganador y el perdedor, el verdugo y la víctima, el dominador y el dominado (en los deportes, en la relación hombre-mujer, o adulto-adolescente o niño..). Tercero, el principio diferenciador de los “otros” según el cual hay grupos sociales que no son tan “buenos” como nosotros. Puede tratarse de los inmigrantes, los homosexuales, los negros, las mujeres, los ancianos...”

ELS ABUSOS A LA LLAR

“La mujer y los niños tienen más probabilidades de ser víctimas de violencia en casa que fuera. Las agresiones en el hogar son tan frecuentes como secretas. Todos tendemos a no decir lo que nos pasa allí. Incluso las personas que sufren muchísimo en su casa, tienen que llegar a extremos realmente intolerables para pedir ayuda. Y nunca hay que olvidar que es en el hogar, en el seno de la familia, donde se planta la semilla de la violencia.”

Ha resumit: Andreu Oliveras
(CONTINUARÀ)